

I ethvert Tilfælde, hvor det bevises, at den ene Parts Samtykke er opnaaet ved Svig eller Fortielse, eller naar Godtgørelsen i en eller anden Henseende staaer i stærkt Misforhold til den ydede Tjeneste, kan Overenskomsten erklæres ugyldig eller ændres af Dommeren efter den interesserede Parts Begæring.

Artikel 8.

Godtgørelsen fastsættes af Dommeren under Hensyn til Omstændighederne, *saaledes at han lægger til Grund for Bedømmelsen:*

- a) først og fremmest det opnaaede Resultat, Bjærgernes Anstrængelser og den Dygtighed, de have udvist; Faren, for hvilken det bjærgede Skib, dets Passagerer, Besætning og Ladning, samt Bjærgerne og det bjærgende Skib have været udsat; den medgaaede Tid; Bjærgernes Udgifter og de Tab, de have lidt; den Risiko, de have løbet for at ifalde Ansvar eller anden Risiko; Værdien af det Materiel, de have udsat for Fare, under Hensyntagen i paakommende Tilfælde til det bjærgende Skibs særlige Udrustning;
 - b) i anden Række: de bjærgede Genstandes Værdi.
- Disse Regler komme ligeledes til Anvendelse ved den i Artikel 6, Stykke 2 omtalte Fordeling.

Dommeren kan nedsætte Bjærgelønnen eller frakende Ret til saadan, hvis det fremgaar, at Bjærgerne ved egen Fejl have nødvendiggjort Bjærgningen eller Hjælpen, eller at de have gjort sig skyldige i Tyveri, Hæleri eller andre svingagtige Handlinger.

Artikel 9.

Reddede Personer skulle ikke betale nogen Godtgørelse for Redningen; dog skal denne Bestemmelse ikke ændre de nationale Lovgivningers Forskrifter paa dette Punkt. Naar Personer, der have reddet Menneskeliv, have grebet ind i Anledning af det Uheld, der har foranlediget Bjærgningen eller Hjælpens Ydelse, have de Ret til en passende Del af den Godtgørelse, der tilkommer Bjærgerne af Skibet og Ladningen med Tilbehør.

Artikel 10.

Søgmaal til Betaling af Godtgørelsen maa være anlagt inden to Aar efter den Dag, da Hjelpe- eller Bjærgningsforanstaltningerne ere tilendebragte.

Det afhænger af den for Domstolen, ved hvilken Søgmaalet er anlagt, gældende Lovgivning, hvilke Omstændigheder der suspendere eller afbryde Forældelsen.

De høje kontraherende Parter forbeholde sig Ret til ved Lov at fastsætte, at ovennævnte Frist forlænges, naar det hjulpe eller bjærgede Skib ikke har kunnet beslaglægges paa den Stats Soterritorium, i hvilken Sagsøgeren har sit Hjemsted eller sit Hovedetablisement.

Artikel 11.

Enhver Skibsfører er for saa vidt det kan ske uden alvorlig Fare for hans eget Skib, dets Besætning og Passagerer, pligtig at yde Hjælp til enhver, selv Fjende, som træffes paa Søen i Fare for at omkomme.

Rederen er ikke ansvarlig for Overtrædelser af nysnævnte Bestemmelse.

Artikel 12.

For saa vidt de høje kontraherende Parters Lovgivning ikke fastsætter Straf for Overtrædelser af den foregaaende Artikel, forpligte de sig til enten selv at træffe de fornødne Foranstaltninger til, at saadan Overtrædelse kan straffes, eller for deres lovgivende Forsamlinger at forelægge dertil sigtende Forslag.

De høje kontraherende Parter skulle snarest muligt give hinanden Meddelelse om de Love og Anordninger, der af dem allerede ere eller senere maatte blive udstedte i deres respektive Stater for at opfylde den foregaaende Bestemmelse.

Artikel 13.

Nærværende Konvention berører ikke de nationale Lovgivningers eller internationale Traktaters Bestemmelser om Indretningen af Hjelpe- og Bjærgningsinstitutioner ved offentlige Myndigheders Foranstaltning eller under deres Kontrol samt navnlig om Bjærgning af Fiskeredskaber.

Artikel 14.

Nærværende Konvention kommer ikke til Anvendelse paa Krigsskibe eller paa Staten tilhørende Skibe, der udelukkende anvendes i offentligt Øjemed.